

Az Elsőfokú Bíróság (második tanács) T-390/08. P. sz., Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítélete ellen a Bank Melli Iran által 2009. december 23-án benyújtott fellebbezés

(C-548/09 P. sz. ügy)

(2010/C 80/17)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Bank Melli Iran (képviselő: L. Defalque ügyvéd)

A többi fél az eljárásban: az Európai Unió Tanácsa, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, Francia Köztársaság, Európai Bizottság

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság (második tanács) T-390/08. P. sz., Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott és a fellebbezővel 2009. október 15-én közölt ítéletét.
- A Bíróság adjon helyt a fellebbező által az Elsőfokú Bíróság előtt előterjesztett kereseti kérelmeknek.
- A Bíróság az ellenérdekű felet kötelezze mindkét fokú eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező fellebbezése alátámasztására három elsődleges és három másodlagos jogalapra hivatkozik.

Az első jogalap keretében azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a 423/2007 rendelet ⁽¹⁾ 15. cikkének (3) bekezdésében szereplő egyedi közlési kötelezettséget nem tekintette lényeges formai követelménynek, amely teljesítésének elmaradása az adott aktus megsemmisítését eredményezi. Az ugyanis, hogy a fellebbező párizsi fiókja pénzeszközeinek befagyasztásáról szóló határozatot vele a Commission bancaire française, nem pedig a Tanács közölte, nem tekinthető a rendeletben szereplő közlési követelmények teljesítésének, és kógens közösségi szabály megsértésének minősül.

A második jogalap keretében a fellebbező úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot a 423/2007 rendelet jogi alapjainak értelmezése során. Annak elfogadásával, hogy az említett rendeletet és a megtámadott határozatot kizárólag az EK 60. cikk és az EK 301. cikk alapján fogadták el minősített többséggel, az Elsőfokú Bíróság megsértette a Szerződésben szereplő lényeges formai követelményeket. Mivel ez a rendelet és ez a határozat az atomfegyverek elterjesztésében részt vevő, azzal kapcsolatban álló, vagy azt támogató jogalanyokra irányulnak, ezen aktusok meghaladják az EK 60. és EK 301. cikk hatályát, és alapjuk kellett volna legyen az egyhangú szavazatot előíró EK 308. cikk is.

A harmadik jogalap keretében a Bank Melli Iran azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog fogalmának értelmezésekor, amennyiben kellően tájékozottnak tartotta magát ahhoz, hogy felülvizsgálati hatáskörét anélkül gyakorolja, hogy a Tanácstól akár a kereset benyújtását megelőzően, akár azt követően bármilyen, a megtámadott határozat indokolását alátámasztó bizonyítékot kapott volna.

A másodlagos jogalapok keretében a fellebbező először is azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot és tévesen értékelte a tényeket, amennyiben úgy ítélte meg, hogy a Tanács a 423/2007 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján önálló mérlegelési jogkörrel rendelkezik, holott hatáskörét korlátozzák az ENSZ Biztonsági Tanácsa által elfogadott megszorító rendelkezések.

Másodszor a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értékelte a jogot az ő tulajdonhoz való jogát illetően, amennyiben úgy ítélte meg, hogy a vitatott szabályozásnak a béke és a nemzetközi biztonság fenntartására vonatkozó céljai jelentősége indokolja az alapvető jogok, köztük a tulajdonhoz való jog és a vállalkozási szabadság korlátozását.

Végül a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság nyilvánvalóan tévesen értékelte a tényeket, amikor őt a befagyasztandó vagyónú jogalanyok listájára tartozónak tekintette, mivel ő nem járult hozzá az iráni atomprogramhoz, és nem állt kapcsolatban e programhoz hozzájáruló jogalanyokkal.

⁽¹⁾ Az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2007. április 19-i 423/2007/EK tanácsi rendelet (HL L 103., 1. o.).